

Een halve eeuw volleybal in Doetinchem in vogelvlucht

Na de Tweede Wereldoorlog kwamen vanuit de Verenigde Staten nieuwe sporten naar Europa, voornamelijk volleybal en basketbal. Al in 1947 werd de Nederlandse Volleybalbond (Nevoba) opgericht. Zo rond 1950 namen gymnastiekleraren deze sporten op in hun lesprogramma. Het werden echte schoolsporten, niet beoefend op de lagere scholen maar daarna: op de ULO, de HBS, andere middelbare scholen, de kweekschool. Schoolsport kwam in the picture, ook in Doetinchem. Daar was de grote promotor Jan Kloen, leraar Lichamelijke Opvoeding op het lyceum.

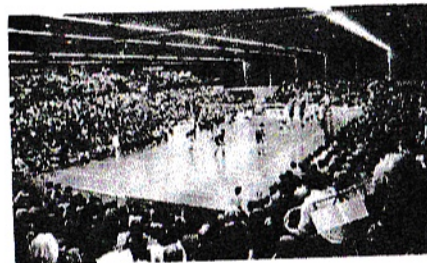
Co Roording

In Doetinchem werd volleybal buiten het onderwijs het eerst beoefend als onderdeel van gymnastiek, binnen de Doetinchemse Gymnastiek Vereniging (DGV) deed men al aan volleybal. Veteranen binnen de club hingen niet meer aan de ringen, maar sloegen ballen over het net. Oud-Indiëgangers, teruggekeerd uit het onafhankelijk geworden Indonesië, deden graag mee (Bronbeekgangers!) De bekende gymleraar Bijlsma stimuleerde bij DGV volleybal, maar vooral op zijn school, de Rijkskweek aan de Frielinkstraat. Het team van dit instituut maakte naam, werd schoolvolleybalkampioen van Nederland! Als paddenstoelen kwamen schoolvolleybalclubs uit de grond: de DLC (Doetinchemse Lyceïsten Club) van het Gemeentelijk Lyceum, VDS van de Ds. van Dijk-ULO met zijn grote pionier Jaap Zuiderduin, Phoenix dat in 1964 op de St.-Willibrord-ULO het licht zag (Jan Bloeml), Ardito van het net opgerichte St. Ludgercollege. In de Houtkamphal

werden in de zestiger jaren toernooien gehouden, daar speelden schoolteams tegen elkaar.

CLUBVERBAND Op 15 februari 1956 zag DVC, de Doetinchemse Volleybal Club, het levenslicht, met als eerste voorzitter Theo Konings. Op 8 maart vond de eerste training plaats in Zaal Oosseld, een dure aangelegenheid (geld!). In de volgende jaren speelden DVC, VDS en Phoenix in de competitie, maar men begreep al snel dat het bestaan van zoveel kleine verenigingen voor niveau én succes niet bevorderlijk was.

In 1968 fuseerden Phoenix en VDS tot Phoenix '68, maar het proces ging verder: op 5 september 1969, in de Heezenpoort, gingen DVC en laatstgenoemde club samen: de geboorte van Orion. (De naam werd bedacht door Marianne Sloot, een volleybalmeisje). Eerste voorzitter werd Roel Raterink, gymleraar op twee Doetinchemse



1982 Finale Orion-Starlift

ULO's. Deze Roel leidde de club enige jaren. De volgende Roel -Roel Booij-, ook afgestudeerd op een Academie voor Lichamelijke Opvoeding, nam de hamer over.

DE JAREN ZEVENTIG Wat niet lukte? Orion begon als een omnivereniging, om behalve aan volleybal ook ruimte te geven aan basketbal, soft- en honkbal. Dat doel werd niet bereikt. Al na een paar jaar was de club een volleybalclub, meer niet, maar wel een succesvolle vereniging die al spoedig ook landelijk furor maakte. Goede spelers kwamen naar Doetinchem, bekwame trainers werden gecontracteerd. Dames 1 bereikte als eerste de top, de eredivisie, in 1974. Met als oefenmeester de gedreven Wouter Landeweerd werd 1977-1978 een geweldig jaar met een succesvolle deelname aan het Europacuptoernooi. Welhaast vanzelfsprekend kende het CDS (Comité Doetinchemse Sportverenigingen) de sporttrofee voor 1978 toe, gevolgd door de Zilveren Walmolen, op 22 januari 1979 uitgereikt aan voorzitter Booij. Orion had volgens de jury het meest bijgedragen aan de promotie van de gemeente/de stad Doetinchem. Heren 1 bleef niet achter. Hun opmars ving aan in 1973; in drie jaar tijds promoveerden zij evenzovele malen! In 1977 speelden ze in de eredivisie, en meteen, in 1978, wonnen zij de nationale beker. Bij al deze successen in de top mag niet vergeten worden dat veel meer clubleden in de 'lagere' teams speelden voor hun plezier, niet zelden met hoop

op meer. De jeugdafdeling bloeide, met daarachter mensen als Bouke Hellinga en Henk Keteelaar. Toch nog even terug naar de successen van Dames 1 en Heren 1: het aantal toeschouwers in Sporthal Rozengarde groeide enorm, zeker toen beide teams in de eredivisie speelden, soms om het kampioenschap meestreden, de Europacuptoernooien bereikten. Stampvol!

LANDSKAMPIOEN Menige lezer(es) van dit blad zal zich nog de beslissende wedstrijd herinneren aan het eind van het seizoen 1981-1982 (eredivisie Heren) op een zaterdagmiddag in 1982. De mannen konden kampioen worden, maar dan moest het geduchte Starlift/Corbulo worden verslagen. De trainer van deze club, de ongelooflijk irritante Pierre Mathieu, intimideerde vóór de wedstrijd waar hij kon... De mannen van trainer Peter Murphy moesten pas in de vijfde set hun hoofd buigen: ze werden geen kampioen. (Dat is hun slechts eenmaal gelukt, jaren later, in 2012.) Wel sleepten zij de nationale beker in de wacht in 1979, 2013 en 2017. Dames 1 verzoette de bittere pil van 1982: in 1984 werden zij landskampioen (als Ubbink Orion) en wonnen tegelijk de beker. De dames troefden DVC uit Dokkum af, dat vijf jaar achtereen kampioen was geworden. Waarom hen toen de Zilveren Walmolen niet werd toegekend, herinnert de schrijver van dit verhaal zich niet meer. In die periode kreeg Pim Raterink wel deze promotieprijs, hij was spelverdeler van het jaar geworden. Na langdurig overleg ging de Walmolen naar hem en niet naar NCRV/Spel zonder grenzen, waaraan Doetinchem dat jaar had deelgenomen. Niet vergeten mag worden dat van Orion zowel talrijke dames als heren in de nationale selectie werden opgenomen. In dit vogelvlucht-artikel komen ze niet aan bod, onze internationals, met het aantal door hen gespeelde interlands.

SPONSORING In de topsport gaat veel geld om, contributie van de leden en entreegelden vullen de kas onvoldoende. En daarom moest Orion

